

A ñ
é ß

STARTER STORY • TURKISH • A2

Unutulan Şemsiye

Unutulan Şemsiye

O gün hava çok yağmurluydu. Mehmet işten çıktı ve eve doğru yürümeye başladı. Yağmur şiddetliydi, ama Mehmet'in şemsiyesi vardı. Yine de ayakkabıları ıslandı ve pantolonunun paçaları sıırılsıklam oldu.

Sokaklar boştu. İnsanlar dükkânların önünde bekliyordu. Arabalar yavaş gidiyordu ve camlardan su damlıyordu. Mehmet biraz üşüdü ve adımlarını hızlandırdı. Rüzgâr da çıkmıştı.

Yol uzundu, bu yüzden Mehmet küçük bir kafeye girdi. İçerisi sıcak ve sakindi. Mehmet bir köşeye oturdu ve bir bardak sıcak çay söyledi. Camdan dışarı baktı ve yağmuru izledi.

Çay geldi. Mehmet ellerini sıcak bardağın etrafına koydu. Yavaş yavaş ısındı. Radyoda hafif bir müzik çalıyordu. Mehmet biraz dinlendi ve gözlerini kapattı. Günün yorgunluğu üzerinden gitti. Camdaki yağmur damlalarını izledi.

Yaklaşık yarım saat sonra yağmur biraz hafifledi. Mehmet ayağa kalktı, ceketini giydi ve kapıya doğru yürüdü. Tam o anda yan masada bir şey gördü. Sandalyenin yanında mavi bir şemsiye duruyordu.

Mehmet etrafına baktı. Kafede pek kimse yoktu. Sadece bir genç telefonuna bakıyordu. Şemsiyenin sahibi gitmişti. Mehmet şemsiyeyi aldı ve garsona gösterdi. "Bu şemsiye burada kaldı. Sahibini gördünüz mü?" diye sordu.

Garson düşündü. "Az önce yaşlı bir teyze buradaydı. Sanırım şemsiye onundu. Yağmur durunca aceleyle çıktı," dedi. "Hangi yöne gitti, gördünüz mü?" diye sordu Mehmet. Garson kapıyı işaret etti. Mehmet teşekkür etti ve hemen dışarı çıktı.

Sokakta etrafına baktı. Sağına ve soluna baktı. İlk başta kimseyi göremedi. Sonra biraz ileride, köşede yavaş yavaş yürüyen yaşlı bir kadın gördü. Kadının elinde bir poşet vardı ve yağmurda ıslanıyordu.

Mehmet koşmaya başladı. Yer ıslaktı ve dikkatli yürüdü. Kalbi hızlı atıyordu. Bir an kadını kaybetti, ama sonra yine gördü. Kadına yaklaştı ve nefesi biraz kesildi. Şemsiyeyi sıkıca tutuyordu.

“Affedersiniz, teyze!” diye seslendi. Yaşlı kadın önce duymadı. Mehmet biraz daha yüksek sesle seslendi. Bu kez kadın durdu ve geri döndü. Mehmet, “Bu şemsiyeyi kafede unuttunuz. Sizin mi?” diye sordu. Kadının gözleri parladı.

“Aman, çok teşekkür ederim, evladım!” dedi yaşlı kadın. “Bu şemsiye benim için çok değerli. Onu rahmetli eşim almıştı. Onu kaybettim sandım.” Sesi biraz titredi ve gözleri doldu.

Mehmet şemsiyeyi açtı ve kadının üzerine tuttu. “Müsaade edin, sizi evinize kadar geçireyim. Yağmur yine başlayabilir,” dedi. Kadın gülümsedi ve başını salladı. “Çok naziksin, evladım,” dedi. Birlikte yavaş yavaş yürümeye başladılar.

Yolda kadın konuştu. “Bugünlerde gençler çok acelecidir,” dedi. “Ama sen durdun ve yardım ettin. Bu çok güzel bir şey.” Mehmet utandı ama mutlu oldu. “Önemli değil, teyze. Herkes yapardı,” dedi.

Kadın, “Adın ne, evladım?” diye sordu. “Mehmet,” dedi genç adam. “Ben de Ayten Teyze,” dedi kadın ve gülümsedi. “Seninle tanıştığıma çok sevindim.” İki birlikte yürümeye devam etti.

Kadının evi çok uzakta değildi. Eski bir apartmandı. Bahçede küçük bir kedi onları bekliyordu. Kadın kediye gülümsedi. “Bu da benim arkadaşım,” dedi. Kedi onlara doğru koştu ve miyavladı.

Kadın eve varınca, “Lütfen içeri gel, bir çay iç. Hava çok soğuk,” dedi. Mehmet önce çekindi. “Rahatsız etmek istemem,” dedi. Ama kadın ısrar etti. Sonunda Mehmet kabul etti. İçerisi sıcacıktı ve güzel kokuyordu.

Yaşlı kadın çay demledi ve masaya küçük kurabiyeler koydu. “Bunları bu sabah yaptım,” dedi. Birlikte oturdular ve sohbet ettiler. Kadın çocuklarından ve eski günlerden bahsetti. Mehmet onu dikkatle dinledi ve sık sık gülümsedi.

Duvarda eski bir fotoğraf vardı. Kadın fotoğrafı gösterdi. “Bu benim eşim,” dedi. “Çok iyi bir insandı. Bu şemsiyeyi bana yağmurlu bir günde almıştı.” Mehmet fotoğrafa baktı ve nazikçe gülümsedi.

Mehmet gitmeden önce, kadın ona küçük bir kavanoz ev reçeli verdi. “Bu sana, iyi kalpli bir genç olduğun için,” dedi. Mehmet, “Çok teşekkür ederim, Ayten Teyze,” dedi. “Yine gelir misin?” diye sordu kadın. “Tabii ki gelirim,” dedi Mehmet.

Mehmet sonunda eve doğru yola çıktı. Yağmur durmuştu ve gökyüzü açılmıştı. Hava temiz kokuyordu ve kuşlar yeniden ötüyordu. Sokaklar ıslıl ıslıldı. Elinde küçük reçel kavanozu vardı ve içi kıpır kıpırdı.

Mehmet yürürken gülümsedi. O gün küçük bir iyilik yapmıştı ve bu ona huzur verdi. Bazen küçük bir yardım, hem başkasını hem de insanın kendisini çok mutlu eder. Mehmet o günü hiç unutmadı.

OQOU STARTER LIBRARY

This story is from oqou's free starter library, graded at A2 for Turkish readers.

Read it interactively in the oqou app: tap any word for an instant translation, listen with natural narration, and carry your saved vocabulary into every story you read next.

oqou.app

[Download oqou on the App Store](#)

oqou •